

MÜSLÜMANLAR İÇİN TARİH TEKERRÜR EDİYOR

Hız. Peygamber (s.a.s), “İslâm, garip geldi, garip gidecek, o gariplere selam olsun” buyururken, O’ndan sonra ümmetinin içine düşeceği haller belki de Alla Teâlâ tarafından kendisine haber verildiğine işaret etmekteydi? Daha Allah Rasûlü’nün naaşı defnedilmeden başlayan, yaklaşık 1400 senedir de zaman zaman inişli çıkışlı bir şekilde devam eden Müslümanların birbirleriyle mücadele etme süreci 21. yüzyılda da devam etmektedir.

Müslümanlar, tarihin hangi döneminde birlik olurlarsa o zaman dünyaya hakim olmuşlar, ne zaman birbirleriyle mücadeleye girmişlerse o zaman kaybetmişlerdir. Bu noktada, Müslümanların birbirlerine düştüğü zaman hangi hale geleceğine tarihten en çarpıcı örneğin İslam’ın ilk yıllarında ve daha sonraki süreçte Endülüs’te yaşandığını bilmem hatırlatmaya gerek var mıdır?

İslâm’ın ilk yıllarında toplu olarak Müslümanların birbirleriyle mücadelesi Hız. Ali döneminde yaşanan savaşlarda gerçekleşmiştir. Özellikle Sıffin savaşı bunun en çarpıcı örneğini sunmaktadır. Hız. Ali ile Hız. Muaviye taraftarları arasında gerçekleşen savaş neredeyse kaybetme noktasına geldiğini gören Muaviye ordusunda yer alan Amr b. As, mızrakların ucuna Kur’an-ı Kerim yaprakları taktırmış, aramızda bu hakem olsun önerinde bulunmuştu. Hız. Ali, yapılanın bir oyun olduğunu söylese de, ordusundakileri ikna edememiş, işler hakemlere kalmıştır. Hakemler arasındaki Hız. Muaviye’nin temsilcisi Amr b. As’ın Hız. Ali’nin temsilcisi Ebû Musa el-Eşarî’yi kandırması üzerine Hız. Muaviye halife ilan edilmişti. Bu durum karşısında Hız. Ali’ye savaşa devam etme teklifi getiren ancak görüşleri kabul görmeyen bir grup ordudan ayrılmış, bunlar daha sonraki süreçte Hariciler olarak adlandırılmıştır.

Hariciler, kendilerini kabul eden Müslümanlara dokunmazken, kabul etmeyenleri ise konumuna bakmaksızın kılıçtan geçirmişlerdir. Mesela, Abdullah b. Hammad b. Eret isimli sahabe ve yanında hamile eşiyile bir yerden bir yere giderken yolda Haricilere denk gelmiş, kendi görüşlerini benimsemeyen bu sahabiye ve hamile eşini hunhanca öldürmüşlerdir. Bir Müslüman’a hem de bir sahabiye bu şekilde muamele eden Hariciler, bir yerden geçerken bir Hristiyana ait olan domuzlara verilen zararı ise hak geçmesin diye tazmin etmişlerdir. Allah Teâlâ, “bir Müslümanın, Müslüman kardeşine şefkatli, inanmayanlara ise bütün gücüyle mukavemetli olunmasını isterken” Hariciler, Müslümanı şehit ederken Hristiyana ise hürmet etmişlerdir.

İslâm tarihinin ilk yıllarında meydana gelen bu olayların izdüşümleri bugünlerde de yaşanmıyor mu? İslâm coğrafyasının birçok yerinde Müslümanlar inanmayanların İslâm’dan haberdar olması için sarf edilecek enerjilerini birbirlerine karşı kullanmıyorlar mı? Bir Müslüman, sırf Şii diye, diğeri de Sünni diye bir Müslümanı öldürmektedirler. Yaptıklarını ise, dinin birer emriymiş gibi yansıtmaktadırlar. Dinin hiçbir emrinde, bir Müslümana karşı yapılan bir savaşın cihad olduğu geçmemektedir. Ancak yaşadığımız örneklerde bunun birer cihadmış gibi aktarıldığını müşahede etmekteyiz.

Barışı tavsiye eden bir din, müntesiplerine “Kim bir insanı öldürürse bütün insanlığı öldürmüş gibi olur.” hitabında bulunurken, bizler İslâm adına savaştığımızı iddia ederek Müslüman kardeşlerimizi öldürmeyi nasıl izah edeceğiz? İslâm, bu demek değildir. Ortaya çıkan fotoğraf, bir Müslümana yakışan halden ziyade; nefsin, şeytanın ve bir kısım İslâm düşmanlarının oyununa gelmektir. İslam coğrafyası birbirleriyle uğraşırken, bizim ayaklarımız üzerine kalkmamızı istemeyen İslam düşmanlarının belki de farkında olmadan oyunlarına mı gelmekteyiz? Bu soruyu hakkıyla düşünmek gerekmektedir. Bir Müslümanın bir Müslümanla savaşıması acaba kimleri sevindirir? Zayıf bir İslam dünyası acaba kimlerin işine gelmektedir? Bu noktada, Müslümanların ferasetlerini harekete geçirmeleri gerekmektedir. Kendilerine nereden zarar gelebileceğinin uyanıklığı içinde olmalıdırlar.

İran’da İslami devrimi yapan Humeyni’nin meşhur bir sözü vardır. Humeyni, “la şia vela sünniyye islamiyye, islamiyye”, yani ne Şiilik ne de Sünnilik bizim için önemlidir, önemli olan İslam’ın hükümlerini yaşamaktır,” demektedir. Bugün İran, her ne kadar bu sözlerin hilafına hareket edip Şii Müslümanları Sünniler karşısında desteklese de, mezkûr söz bizler için hareket noktası olmalıdır. Şiilik ve Sünnilik bir mezhebi yaklaşım olarak dillendirmek sadece Müslümanları bölmeye yönelik sözler olmaktadır. Bizler her şeyden önce **Müslümanlar olarak aynı takımın, aynı yöne bakan cenahın, aynı kibleye yönelen ümmetin, aynı menzile doğru yol alan geminin birer ferdi olduğumuzun farkında olmalıyız. Bu noktada ümmet olarak bizlerin yapması gerekenler bulunmaktadır:**

İlk önce inancımızı, Allah’ın emirlerinin neler olduğunu gözden geçirmemiz gerekmektedir. Hayatımıza Kur’an-ı Kerim ekseninden bakarsak, yapılan yanlışların önemli bir kısmı ortadan kalkacaktır.

İkinci olarak, Hz. Peygamberi iyi anlamak gerekmektedir. “Biz seni alemlere rahmet olarak gönderdik”, ilahi hitabıyla gelen elçinin takipçileri olarak bizler O’nu iyi anlamamız gerekmektedir. Çünkü O, savaşa çıkan ordusuna bile, size karşı durmayan kişilere, yaşlılara, kadınlara ve çocuklara dokunmayın diye tembih etmekteydi. Savaşların bile bir hukukunun olduğunu beyan eden bir Peygamberin ümmeti olarak bizler nasıl olur da birbirimizin boynunu vurmaya dinin bir emri gibi anlayabiliriz.

Üçüncü olarak da, her bir Müslüman diğerini hakkıyla sevmeli, ona zarar vermekten iğtinap etmelidir. Aynı kibleye bakan insanlar olarak bir vücudun birer azası olduğumuzun farkındalığını, alıp-verdiğimiz nefes kadar sık hatırlamalıyız. Dış dünyadan bakıldığında Müslümanların birbirlerini canavarca öldüren insanlar imajından ziyade, İslâm’ın emirleriyle mücehhez bir fotoğraf verebilmeliyiz. Birbirimizin ardından konuşmaktan ziyade, gıybet etmekten, haset etmekten ziyade, birliğimizi, bütünlüğümüzü koruyarak, eğer farklı düşündüğümüz, yanlış olarak ifadelendirdiğimiz konular varsa, İslami delilleriyle yüz yüze konuşabilmeliyiz. Değilse, ortam çatışmaya, öldürmeye ve Müslümanların zayıflamasına döner ki, bu da tarihsel süreçte yaşananların tekrarı olur.

Rabbim bizlere, sağlam bir inanç, o inaçla şekillenen düşünce, eylem birliği sağlayan bir hayat, meseleler karşısında Kur'an'ın ve Sünnetin ışığında çözüm üreten bir feraset ve sonuçta cennetle taçlanan bir ahiret lütfetsin...